

Szakács Eszter

BAUKISZ

Minden reggel a tenger megszokhatatlan szépségére kelünk,
a földre terített hálóba hulló olajbogyók halk neszére.
Ahogy darazsak dongják körbe maradék musttal kint felejtett
poharaink.
Néha napokig nem beszélünk a frissen öntözött rózsza illatáról,
hogyan később úgy térjünk vissza hozzá, akár a megszegett kenyérhez.
Egyetlen égboltot ismerünk: a kettőnk fölé kifeszítettet
esténként szükségszerűen kigyúló, messzi csillagaival.
Azt hittük, az öregség majd mindent elvesz, de csak megszabadított.
A tűz, melyhez a vágyat és haragot hasonlítjuk, idegen testekben ég.
Átfúj rajtunk a szél, a napon állunk, de árnyékot nem vetünk.
Mintha már csak emlékek lennénk, melyek nem tartoznak senkihez.

(Jelenkor, 2006/3.)

SZAKÁCS ESZTER 1964-BEN SZÜLETETT. VERSET ÍR. GÉRECZ ATTILA- ÉS DÉRY-DÍJAS.